

6

Tudd, élek... Erdőt taposok,
sötétből kifelé lopózva.
Feléd... Hallod, az ág ropog!
S ha a fény is kilobban ott,
mint kutya, indulok nyomodba.

7

Ha most egy falun rajtaütnék,
lelnék ott lóra s hóra ám.
Kóstolnám a vén falu füstjét,
a cárlány megkedvelne tüstént.
S elbúcsúznék örökre tán...

8

Hátamon zsák. A lányserег
a villamoson rendületlen,
sterilen horzsolva nevet.
Leszállok. Már gyalog megyek.
Mégis vidáman... S porlepetten.

GARAI GÁBOR fordítása

RIMMA KAZAKOVA

Nem bánom én...

Nem bánom én a gondban eltelt
éjek-napok hosszú sorát...
Mert isten fog lakozni benned,
és ez az isten lesz anyád.

Fiacskám, egy kietlen éjen
vagy lélekdermesztő napon
eszedbe jut, miket meséltem,
s hogy házam volt az oltalom.

S tán kevesebb keserűséget
idézel majd, mint örömet,
akkor, ó, akkor majd megérted,
szeretve hogy szerettelek!

Bánat emészt, magány gyötör meg,
bánkódsz, s nem is tudod, mi bánt...
De nem csügged, kit már szerettek
egyetlenegyszer legalább.

Mint képernyő szürkés havára,
emlékeidre rávetül –
indulsz korán az iskolába,
s az ablaknál én, egyedül.

A hófúvásos virradatban
derengnek, alig láthatón –
csókok, miket a légnek adtam,
s két búcsúzó, sovány karom.

Akkor, majd akkor újra érzed
a békét, mellyel életed
megtölteni sohase képes
más, csak az anyai kezek.

S még azzal is, akit szeretve
megismersz kint és örömet,
megosztod majdan a szivedbe
ívódott szeretetemet.

Csevegsz velem vagy elhúzódol –
átsejlik rajtad a jövő,
ahogy a szeretett fiúból
kilép a férfi-szerető.

S bár nincsen még elvéve semmi,
enyém vagy, teljesen enyém,
úgy ér hozzád alvás előtti
csókom, mint halvány, messzi fény.

BAKA ISTVÁN fordítása